

slik som i natt,
når lyngen og mosen
føles edderdunsmyk
under soveposen.

Da slapper du av,
lytter og venter,
slumrer litt
før søvnen deg henter.

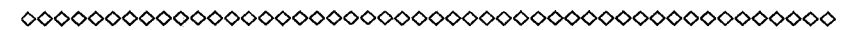
— — —

Det er noe eget
ved rødmende glør
og det flakkende lys
fra en ild som dør!

Rien glitrer.

Cecil Collin-Hansen

I KJÆRE BYSJER OG MELLOM KJENTE TUVER

Av Jens Halstein Nygård

Br—r—r—r—! Velsigna telefon! Forbanna telefon! Begge delane like sanne. Men der — br—r—r—r—r—! Telefon-damene er energiske om du ikkje er på pletten og tar mikrofonen straks.

«Hallo! Er du der?»

«Ja, og er det du som er der?»

Det er min gamle venn tømmermålareren som er på tråden.

«Har du vori på jakt?» — «Å nei, det har nok ikkje vorti noko av det, diverrel!» Det er nemleg dette med tida som flyg så forderveleg fort når ein er komen over 50-knekken. Og dette arbeidet som det blir meir og meir av. Og så dette med lemene som blir tregare og tyngre å få på glid. Det blir berre til at ein står og stirer opp mot dei høge fjell — som sæle Veslemøy hans Garborg — og stirer og drøymer og minnes haustdagane frå før krigen. —

Men så er det det at tømmermålareren har ei søt lita bikkje av blåaste blodet, som han gjerne vil trene. Og så undres han om det er bra med rype borte hos meg? Og om eg ikkje hadde lyst til å bli med han ein tur? Og det eine med det andre. Og så var det heradskasseraren som og gjerne hadde lyst på ein tur til fjells. Dette med skatteinnkrevjing kan jo vera litt trivielt i lengda. Så fjellet lok-

